

of this problem and the main conclusions the main of which is the culturological formula to be used for culturological analysis of poetic works translations in the phenomenologic and hermeneutic paradigm of dialog between the Author and Translator of poetic works (Me – the Other, the Third – the Fourth).

According to the author of this article culturological approach to poetic translation analysis brings into question adequacy of neoromantic immanent conception which presupposes two stages: 1) Reading and 2) artificial and subjective presenting information. And in case with transformational translation the author of this article defines three stages: 1) deepening into the authentic culture; 2) epoch-oriented bringing information to the ground of source culture; 3) conscious experimenting with the form (finding the Third) with the emphasis on the modern situation (the Fourth). The author of this article emphasizes the colaterality of the form in comparison with the sense and proves stronger and more adequate positions of neoclassicism (transformational translation) in comparison with the neoromantism (immanent translation).

Key words: alternative approach, translation of lyric poetry, translation science, literature science, hermeneutic, phenomenology, theory of dialogue.

УДК: 008:72.034(477)'16/17'

Шугалій Наталія Євгенівна
викладач кафедри прикладної лінгвістики,
Ніжинський державний університет
імені Миколи Гоголя

ПОШИРЕННЯ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ІДЕЙ НІКОЛАЯ ФРЕДЕРІКА СЕВЕРІНГА ГРУНТВІГА У КРАЇНАХ СВІТУ

У статті висвітлено інформацію щодо поширення науково-педагогічних ідей Ніколая Фредеріка Северіна Грунтвіга у країнах світу. Також приділено увагу такому освітньому закладу, як Данська Вища Народна Школа, яка являє собою осередок втілення провідних ідей Грунтвіга щодо освіти дорослих.

Ключові слова: Грунтвіг, Данська Вища Народна Школа, поширення, освітній заклад, освіта дорослих, науково-педагогічні ідеї.

Метою написання даної статті було проаналізувати поширення та застосування провідних науково-педагогічних ідей щодо освіти дорослих великого данського просвітника Н.Ф.С. Грунтвіга у країнах світу. Так, зокрема, перші згадування про данські ВНШ в Угорщині датуються 1895 роком, а вперше створюються ВНШ почали у 1914 році церковними служителями. Потрібно зауважити, що церква сприймала свої ВНШ, як засіб релігійної освіти та формування характеру особистості. ВНШ, які були створені Асоціацією фермерів і робітників сільського господарства, концентрували свою увагу на навчанні сучасним методам, які існували у цій галузі, та питанням, пов'язаним з національною економікою.

Починаючи з середини 1930-х років, в Угорщині перші вищі народні школи – світські та церковні – повторювали, багато в чому, досвід скандинавських (головним чином, данських і фінських) шкіл.

Угорське суспільство вищих народних шкіл (HFHSS) є громадською, неурядовою організацією, що була заснована у 1988 році групою творчо мислячих професіоналів народної освіти за відчутної моральної підтримки з боку наукових та академічних кіл. Головною метою (HFHSS) є просвіта та освіта дорослих.

У 1980-і роки почалось відродження традиції вищих народних шкіл. Саме в цей період в Угорщині з'являються різні освітні курси, які за формою і змістом занять повторюють практику данських народних шкіл, поступово оформляються й інші громадські ініціативи, пов'язані з освітою і просвітою.

Вищі народні школи в Угорщині (HFHSS) були визнані Законом про освіту дорослих у 1997 році, а сьогодні HFHSS є найбільшою в країні мережею народно-освітніх та просвітницьких організацій. Під час політичних змін вищі народні школи виступають за зміцнення демократії у суспільному житті. На тлі значного зростання безробіття, HFHSS докладає зусиль, щоб допомогти людям знайти своє місце в житті. Поряд із загальною і додатковою освітою, вищі народні школи передають практичні та професійні знання.

У Польщі постійно здійснюється поширення ідей Грунтвіга та ВНШ. Перші згадки про ВНШ датуються 1891 роком. Про них навіть писала відома математик та письменниця Софія Ковалевська. Перша школа для молодих селянок була відкрита у 1900 році. Російський уряд не дозволив Польщі назвати ці заклади школами та впроваджувати в них загальноосвітню програму, вони носили назву «сільськогосподарських курсів», де потай вивчали польську мову, літературу, історію, географію, соціальні науки та етику. Обов'язковими в діяльності цих шкіл були також походи, культурні заходи та спільні вечори з місцевими мешканцями, в яких активно брала участь польська інтелігенція.

Ідеї Грунтвіга поширювались у Європі і вже на початку XIX століття отримала початок освіта для дорослих. Молоді вчені, які отримали освіту у Франції, привезли до Румунії ідею народного просвітництва. Перший народний університет у Румунії було відкрито у 1908 році, однак він був більше схожий на вечірні курси для дорослих, ніж на вищу народну школу. У 1930 роки було створено кілька селянських ВНШ різного освітнього рівня, які отримали назву: «селянські курси», «селянські школи», «селянські вищі школи» та «селянські університети». Ці заклади були інтернатного типу і мали невеликі ферми для практичних занять. Основним завданням таких шкіл було: практичне навчання, духовна освіта, наукова та художня освіта. Деякі з ВНШ готували керівників для сільських клубів, бібліотек.

Потрібно зазначити, що Латвія має давні стосунки з Данією, модель данських ВНШ обговорювалась ще до першої світової війни. Представники Асоціації освіти цієї країни вирішила створити дві ВНШ за данською моделлю, проте, на жаль, влада Риги не дозволила це зробити.

Початок сучасній освіті для дорослих у Латвії був покладений у 20-х роках XX століття, коли доросле населення почало з захопленням вивчати свою рідну мову і культуру у добровільних гуртках.

У грудні 1993 року в Латвії було засновано Латвійське об'єднання освіти дорослих (LPIA, www.laea.lv). Одна з головних його цілей – забезпечити розвиток системи освіти дорослих в Латвії і брати участь у формуванні політики освіти упродовж всього життя, розвиваючи таким чином громадянське, демократичне і відкрите суспільство. З часу створення ця організація безперервно влаштовує заходи міжнародного, державного та місцевого рівня, співпрацює з організаціями подібного роду в Європі, є членом Європейської асоціації освіти дорослих та Європейської асоціації дослідження освіти дорослих (www.eaea.org). LPIA разом з районними управліннями та управліннями великих міст зміцнила мережу співпраці центрів освіти дорослих, яка об'єднує інституції підтримки освіти дорослих в країні і сприяє розвитку освіти впродовж життя. У своїх лавах вона об'єднала понад 50 громадських, приватних організацій та індивідуальних членів [4]

У країні діє один народний університет, освітня діяльність якого повністю ґрунтується на ідеях Грунтвіга. На сьогодні у Ризі працює одна ВНШ. Це приватна школа інтернатного типу, яка працює на самоврядуванні. Її мета – підтримувати нову систему освіти дорослих у Латвії через вищу народну школу, засновану на ідеях данських ВНШ. Це означає, що основне завдання школи – народне просвітництво. Крім цього, у Латвії були спроби створити і вільні школи.

У Литві початок сучасній освіті дорослих було покладено у середині XIX століття у зв'язку з метою ліквідувати безграмотність. Після 1904 року ліберальна інтелігенція створювала перші вечірні та недільні школи для робітників та ремісників. Після отримання незалежності, Литва відчула потребу у політичній, економічній, соціальній та освітній реформах. На цій основі в країні почали з'являтися ВНШ, які у 2000 році об'єдналися у Національну Асоціацію ВНШ. Упродовж 1950-1990-х років середня освіта для дорослих у Литві забезпечувалась через мережу вечірніх шкіл. Про динаміку чисельності учнів у них в 1980-х-2001 рр. можна судити за наступними даними: у 1985/86 рр. навчалося 39 100 осіб, у 1995/96 рр. – 8700, в 2000-01 рр. – 15400 осіб. [7]. Як можна побачити, кількість учнів на початку 2000-х років зросла у порівнянні з серединою 1990-х рр., проте залишалась більш ніж у 2 рази меншою їх кількості у середині 1980-х рр. Слід зазначити, що структура установ, які забезпечують середню освіту для дорослих, змінилася. Колишні вечірні школи реорганізовані у центри навчання дорослих, які забезпечують не тільки загальну середню освіту, але пропонують бажаним неформальні курси різного профілю [7; 183; 231]. У центрах навчання дорослих можуть навчатися люди, які не мають середньої освіти, не зареєстровані у середній школі, не мають атестата середньої школи або його еквівалента, віком від 18 років і старші. Це визначено Концепцією освіти дорослих в Литві, згідно якої освіта дорослих розділена на дві частини: формальне і неформальне навчання [8, 4]. Формальна середня освіта – це загальна освіта, яка регулюється і контролюється державою або уповноваженими нею установами. Таким чином, центри навчання дорослих – установи, що мають атестати середньої освіти, які визнані державою на підтвердження досягнутого людиною рівня освіти. [8, 6]. ВНШ були створені і в Естонії. Перша школа була створена у 1920 році. Після

виходу з Радянського Союзу, усі закриті під час війни ВНШ, було знов відновлено і у 1997 році була створена спілка ВНШ Естонії.

Сьогодні до структури Міністерства освіти і науки Естонії входить Відділ професійної освіти і навчання дорослих, метою якого є забезпечити планування і втілення принципів і цілей державної освітньої політики у галузі професійної освіти і освіти дорослих. Міністерство освіти і науки координує загальну організацію освіти дорослих. На підставі Закону про навчання дорослих в Естонії під керівництвом міністра освіти і науки діє Рада навчання дорослих, завданням якої є консультування Уряду Республіки з питань освіти дорослих. Рада складається з представників різних міністерств, організацій роботодавців та підрядників, навчальних та інших компетентних організацій. [6]

У Росії перші читальні зали, читальні гуртки, вечірні курси та Народні університети також створювались для того, щоб задовольнити потребу селян у освіті.

Найбільш відомі Пречистенські курси в Москві (відкриті в 1897) – безкоштовні вечірні загальноосвітні курси для робітників. Спочатку в складі курсів діяли два відділення - загальне (для неписьменних і малограмотних) і спеціальне (для отримання підготовки в обсязі школи).

На початку ХХ ст. у Москві, Санкт-Петербурзі та інших містах виникли громадські організації («Товариство народних університетів» і «Народні університети»), які створювали народні університети. Особливим типом народних університетів у Росії став Міський народний університет А.Л. Шанявського в Москві, заснований у 1908 з ініціативи ліберальної інтелігенції Москви і ліберального діяча народної освіти генерал-майора у відставці А.Л. Шанявського на його кошти.

Університет був відкритий для всіх бажаючих; для вступу туди не вимагалось жодних атестатів і документів, окрім посвідчення особистості, основна і єдина його мета була - отримання знань. У нього приймалися особи не молодші 16 років, незалежно від національної приналежності, релігійних і політичних поглядів. Щоправда, університет і не видавав документів своїм випускникам про те, що вони прослухали курс. [5, 382.]

Проте, підтвердженнь у джерелах того, що в той час у Росії були відомі ідеї Грунтіва та ВНШ нами не знайдено. Ті Народні університети, які існували на той час, виконували одразу дві функції: надавали загальну культурну освіту й політичну освіту. Звичайно ж, вони не мали нічого спільно з данськими ВНШ.

Протягом останніх 20-ти років на території Росії було кілька спроб створити ВНШ. У 1993 році було відкрито першу ВНШ, в якій навчались данські студенти. Нині там існує кілька ВНШ, випускники яких навіть відкрили Данський клуб для студентів з Данії, що навчаються в Росії. Одне з завдань школи – привернути увагу до освіти неблагополучні верстви населення, особливо безробітних жінок і пенсіонерів. Такі школи вчать молодь розвивати у собі вміння кооперуватись, сприяють розвитку творчих здібностей особистості і формують почуття відповідальності.

У Московській області на базі однієї зі шкіл було відкрито російсько-данський проект під назвою «Школа – місцевий культурно-освітній центр», основним принципом якого є принцип гуманізму, де намагаються сформувати гуманні відносини між вчителями й учнями, між батьками та дітьми.

З кінця 1980-х років у Росії виник рух «Освіта заради виживання», який на сьогоднішній день має назву «Російське відділення Асоціації всесвітньої освіти (АВЕ)», яке займається розповсюдженням ідей Грунтіва. У результаті діяльності відділення, російські вчителі відвідують данські ВНШ і вільні школи, де знайомляться з досвідом цих закладів.

Одним із прикладів втілення скандинавських ідей ВНШ у Росії є Народний Університет Великого Новгороду – освітній заклад для навчаються дорослих розпочав свою роботу наприкінці 1999 р. Офіційний сайт навчального закладу [11].

У Болгарії у 1930-і роки були створені ВНШ для молодих фермерів з терміном навчання 1,5-2 роки. Навчальна програма цих шкіл мала урядову підтримку. Обов'язковим було викладання курсу з історії розвитку данської сільської общини і сільського господарства. Влітку проводилися практичні сільськогосподарські роботи, потім – зимовий курс в одній із данських ВНШ і знову сільськогосподарська практика влітку.

Також і у Югославії після першої світової війни працювала ВНШ інтернатного типу, схожа на данські, де студенти жили разом у комуні. Вечорами в ній проводились літературні вечори, дискусії, переглядалися фільми. Це були п'ятимісячні курси для чоловіків взимку і тримісячні для жінок влітку. Випускники школи не складали екзаменів і не отримували дипломів. Навчання включало в себе три основні напрямки: загальна освіта для розвитку особистості, освіта для колективного фермерства і освіта з агрономії. Безграмотні селяни вчилися читати і писати. Навчальний план загальної освіти включав наступні предмети: гігієна, цивільна освіта, читання художніх творів з подальшим

обговоренням, музика, мистецтво, історія, географія, політекономія та економіка сільського господарства. Основний метод навчання – це дискусія, форма – колективна робота. Школа випустила 1000 студентів, проте у 1941 році вона була закрита.

Ідеї Грунтвіга поширювались і в країнах Азії. У Японії рух ВНШ дуже активно розвивався серед селян, як одна з моделей модернізації фермерських господарств. Основне завдання його полягало в тому, щоб сприяти незалежності селян в сільськогосподарських районах, створення умов для розвитку саме сільського господарства.

У наш час, у Японії існує дві приватні ВНШ інтернатного типу з терміном навчання – один рік. Ці ВНШ створені для молодих людей, яких було виключено із державних навчальних закладів через існуючу жорстку конкуренцію. Ці дві маленькі школи служать альтернативою унітарній системі освіти Японії.

«Народні школи розвитку» у Танзанії засновані на доволі широкому спектрі ідей з різними цілями. Наголос ставиться на практичних навичках, майже професійній підготовці, а діяльність студентів, на протилежність данським ВНШ, – оцінюється. Вони являють собою альтернативу системі освіти, як і данські ВНШ. Програма шкіл пов'язана з ідеєю соціального розвитку. Саме зміни у структурі суспільства стають пріоритетними. Метою є «просвітництво про життя» [9, 23], допомогти людям зрозуміти базові реалії життя через історичний досвід і знання справжніх умов життя.

У Гані перший інститут освіти дорослих для сільського населення був відкритий у 1954 році і виконував наступні функції: заохочення дослідження сільського розвитку, спрямованого на розвиток суспільства; підготовка керівників; підвищення свідомості громадян. Цей інститут було започатковано саме після лекції викладача з Англії, який розповідав про ідеї Грунтвіга і данські ВНШ. На відміну від шкіл Танзанії, у Гані вони не є частиною формальної системи освіти, вони – автономні, не фінансуються і не керуються державою, студенти протягом навчання не складають іспитів.

У Індії у середині ХХ століття існував рух за освіту дорослих, діяльність якого полягала у створенні так званих «народних шкіл» для молодих фермерів. Через деякий час вони налагодили стосунки з данською Асоціацією міжнародного співробітництва і таким чином був реалізований перший данський проект в Індії. Освіта дорослих була пов'язана з процесом соціального розвитку. Робота шкіл була визнана владою, яка брала на себе фінансування шкіл. По закінченні таких народних шкіл, студенти отримували дипломи.

Таким чином, можна зробити висновок, що, не дивлячись на підтримку данчан і велику роботу, яку вони проводили, освітні заклади, які працюють в інших країнах, мали такі особливості: вони були альтернативою державній системі освіти, працювали здебільшого для неблагополучних верств населення (для бідних, для жінок, для підлітків, яких було виключено з державних шкіл), впроваджували новітні педагогічні ідеї та методи в роботу, на жаль, основні ідеї данських шкіл не брались до уваги; концепція шкіл була часто пов'язана з концепцією соціального розвитку, – акцентуючи увагу на професійній підготовці, а не на підвищенні свідомості людини.

У багатьох європейських країнах інституціоналізація освіти дорослих у сучасному розумінні почалась у 60-ті роки ХХ століття, коли перед освітою дорослих були поставлені три основні завдання:

- забезпечити дорослим засвоєння основних умінь (читати і писати);
- забезпечити дорослим, які цього бажають, отримання середньої освіти (вечірні школи, заочне навчання);
- забезпечити навчання, яке дозволило б їм стати конкурентоспроможними на ринку праці (підвищення кваліфікації, перекваліфікація).

Так, друга Всесвітня конференція з освіти дорослих (Монреаль, 1960 р.) задекларувала рекомендації для урядів інтерпретувати освіту для дорослих «не як додаток, а як складову частину своїх національних систем освіти» [1].

Важливо зазначити, що вже наприкінці ХХ ст. і особливо з початку другого тисячоліття освіта для дорослих носила вже не епізодичний характер, а стала одним із повноцінних напрямків політики європейських країн.

На підтвердження цього, зокрема, є прийняття ООН «Всесвітньої Декларації про освіту для всіх» (Нью-Йорк, 1996 р.), «Всесвітньої Декларації про освіту дорослих» (Гамбург, 1997). Також, у березні 2000 року в Лісабоні відбулася нарада Ради Європейського Союзу, де було визначено новий напрямок політики і дій Європейського Союзу, який обумовлювався тим, що для успішного переходу до такої економіки та суспільства, які спираються на знання, необхідним є введення освіти впродовж усього життя на індивідуальному та інституційному рівні, а також у всіх сферах громадського та приватного життя. У 2001 році Європейська Комісія опублікувала «Меморандум про освіту впродовж життя». [10].

Цікаво, що у пам'ять про заслуги Н.Ф.С. Грунтіґа його ім'ям названо одну з підпрограм програми Європейського Союзу «Socrates», що надає підтримку розвитку освіти дорослих в Європі. Програма «Грунтіґ» розроблена з тим, щоб відповісти на питання, які виникають у зв'язку з потребою відновлення знань, а також щоб направити дорослих на шлях вдосконалення їхньої майстерності та досвіду, які вони набувають упродовж всього життя, тим самим давши їм можливість пристосовуватися до змін, що відбуваються на ринку праці і в суспільстві в цілому.

Так, «Грунтіґ» зосереджується на всіх формах неспеціалізованої та безперервної освіти для дорослих. Вона призначена для учнів, викладачів, інструкторів та інших учасників процесу навчання дорослих, а також для навчальних установ, організацій та інших структур, які пропонують і полегшують можливості такого навчання. Освітні центри для дорослих, консультативні та інформаційні служби, неурядові організації, підприємства, дослідницькі центри та вищі навчальні заклади можуть співпрацювати один з одним у рамках міжнаціональних товариств, європейських проєктів і систем. Крім того, всі учасники процесу навчання дорослих можуть взяти участь у заходах, покликаних підвищити мобільність освіти.

«Вища народна школа має своїм завданням проведення занять для дорослих, в процесі яких поєднуються професійна підготовка та громадська діяльність. Робота вищої народної школи побудована таким чином, що поряд з особистісним розвитком (громадянська освіта і соціальна орієнтація), дорослі учні самі визначають зміст, методи і форми організації занять» [2]

Аналіз теоретичних і практичних здобутків формування динамічної системи освіти впродовж всього життя, переконливо засвідчує, що провідні принципи її ґрунтуються багато в чому на концептуальних ідеях ВНШ Н.Ф.С. Грунтіґа. Можна справедливо стверджувати про позитивну динаміку в організації спільного освітянського континіуму за параметрами органічного поєднання розбіжностей між початковою і неперервною освітою, що за своєю суттю має відповідати імперативам сучасної цивілізації, зорієнтованим гуманістичною тріадою: «Людина – Суспільство – Культура».

Література

1. Всемирный доклад по образованию 2000 «Право на образование: на пути к образованию для всех в течение всей жизни». – Москва: Издательство ЮНЕСКО, Издательский Дом Магистр-Пресс, 2000. – 193 с.
2. Гамбургская декларация об образовании взрослых с 5 июня 2003 // электронный ресурс – <http://www.unesco.org/education/uie/confintea/declaeng.htm>.
3. Гордина О.В., Елохина Ю.В. Brandbjerg Folk High School - огнедышащий дракон или как сохранить энергию саморазвития взрослому человеку? // Стажировка в высших народных школах Дании – режим доступа – <http://despb.com/programs/folk-high-school/32.php>
4. Микишко И. О некоторых аспектах непрерывного образования в течение всей жизни: опыт Латвии http://adukatar.net/wp-content/uploads/2010/05/Adukatar_17_Page_37-40.pdf
5. Москва начала века / авт.-сост. О. Н. Оробей, под ред. О. И. Лобова. – М.: О-Мастеръ, 2001. – 701 с.
6. Обучение взрослых. Возможности образования в Эстонии – электронный ресурс <http://www.hm.ee/index.php?248987>
7. Lietuvos Statistikos metraštis (Статистика Литвы). (2002)-Vilnius: SD, 1997
8. Lietuvos suaugusiaja švietimo koncepcija (Концепция образования взрослых в Литве). Vilnius: Informacinis leidybos centras, 1993.
9. N.F.S. Grundtvig. Schriften zur Volkserziehung, Bd.1. стр. 23
10. www.nepfoiskola.hu/eaea/EAEA_ru/downloads/dokumentai/latvia.doc
11. <http://www.nuvn.ru/>

References

1. Vsemirnyi doklad po obrazovaniiu 2000 «Pravo na obrazovanie: na puti k obrazovaniiu dlia vsekh v techenie vsei zhizni». – Moskva: Izdatel'stvo IuNESKO, Izdatel'skii Dom Magistr-Press, 2000. – 193 s.
2. Gamburgskaia deklaratsiia ob obrazovanii vzroslykh s 5 iunია 2003 // elektronnyi resurs - <http://www.unesco.org/education/uie/confintea/declaeng.htm>.
3. Gordina O.V., Elokhina Iu.V. Brandbjerg Folk High School - ognedyshashchii drakon ili kak sokhranit' energiiu samorazvitiia vzrosloму cheloveku? // Stazhirovka v vysshikh narodnykh shkolakh Danii – rezhim dostupu – <http://despb.com/programs/folk-high-school/32.php>
4. Mikishko I. O nekotorykh aspektakh nepreryvnogo obrazovaniia v techenie vsei zhizni: opyt Latvii http://adukatar.net/wp-content/uploads/2010/05/Adukatar_17_Page_37-40.pdf
5. Moskva nachala veka / avt.-sost. O. N. Orobei, pod red. O. I. Lobova. – M.: O-Master», 2001. – 701 s.
6. Obuchenie vzroslykh. Vozmozhnosti obrazovaniia v Estonii – elektronnyi resurs <http://www.hm.ee/index.php?248987>
7. Lietuvos Statistikos metraštis (Statistika Litvy). (2002)-Vilnius: SD, 1997

8. Lietuvos suaugusiąja švietimo koncepcija (Kontsepsiia obrazovaniia vzroslykh v Litve). Vilnius: Informacinis leidybos centras, 1993.
9. N.F.S. Grundtvig. Schriften zur Volkserziehung, Bd.1. stor. 23
10. www.nepfoiskola.hu/ea/EA/EA_ru/downloads/dokumenti/latvia.doc
11. <http://www.nuvn.ru/>

Шугалий Наталия Евгеньевна, преподаватель кафедры прикладной лингвистики, Нежинский государственный университет имени Николая Гоголя, Нежин, Украина

РАСПРОСТРАНЕНИЕ НАУЧНО-ПЕДАГОГИЧЕСКИХ ИДЕЙ НИКОЛАЯ ФРЕДЕРИКА СЕВЕРИНА ГРУНДТВИГА В СТРАНАХ МИРА

В статье подана информация относительно распространения научно-педагогических идей Николая Фредерика Северина Грундтвиг в мире. Также уделено внимание такому образовательному учреждению, как Датская Высшая Народная Школа, которая представляет собой средоточие воплощения основных идей Грундтвиг об образовании взрослых.

Ключевые слова: Грунтвиг, Датский Высшая Народная Школа, распространение, образовательное учреждение, оосвита взрослых, научно-педагогические идеи.

Nataliya Shugaliy, lecturer of linguistics department of Nizhyn Gogol State University, Nizhyn, Ukraine

WIDE SPREADING OF SCIENTIFIC AND PEDAGOGICAL IDEAS OF NIKOLAI FREDERIK SEVERIN GRUNDTVIG IN THE WORLD

The article gives information about wide spreading of the scientific and pedagogical ideas of Nikolai Frederik Severin Grundtvig in the world. Also attention is paid to such an educational institution as Danish Folk High School, which is a major focus of implementation of Grundtvig's ideas about adult education.

Keywords: Grundtvig, Danish Folk High School, wide spreading, education for adults, scientific and pedagogical ideas.